

Danske Malermestres generalforsamling 2012, Randers.

Beretning v/ formand Per Vangekjær

Mine damer og herrer, Kære malermestre, kære gæster.
Velkommen til Danske Malermestres generalforsamling.

Traditionen tro vil jeg indlede min beretning med at mindes de kolleger, der ikke mere er blandt os:

*Kurt Hansen, Københavns Malerlaug
Bendt Barsdal, Københavns Malerlaug
Jørgen Faber, Københavns Malerlaug
Ole Rugberg Svendsen, Københavns Malerlaug*

*Verner Høngaard Jeppesen, Vendsyssels Malerlaug
Knud Skriver, Vendsyssels Malerlaug*

John Ib Kristensen, Kolding Malerlaug

Leif Andreasen, Køge Malerlaug

Kaj Brodersen, Aarhus Malerlaug

Preben Larsen, Aalborg & Nørresundby Malerlaug

*Orla Ingolf Kvist, Horsens & Omegns Malerlav
Finn Hansen, Horsens & Omegns Malerlav*

Evald Eskildsen, Frederiksborg Amts Malerlaug

Gunnar Hørberg, Lollands Malerlaug

Ewald Hansen, Næstved Malerlaug

*Jørgen Nordahl, Roskilde Malerlaug
Viktor Hansen, Roskilde Malerlaug*

Ewald Hansen, Næstved Malerlaug

Poul Erik Nielsen, Silkeborg Malerlaug

Harry F. Jørgensen, Svendborg Malerlaug

Bjarne Møller, Sønderjyllands Malerlaug
Harald Christensen, Sønderjyllands Malerlaug

Kaj Ravnkilde Knudsen, Aarhus & Omegns Malermesterforening
Henning Steen Hansen, Aarhus & Omegns Malermesterforening
Klaus Jacobsen, Djursland Malerlaug

Palle Stjernholm, Sydøstjyske Malermestre

Bruno Clausen, Fynske Malermestre
Kaj Jørgensen, Fynske Malermestre

Hugo Hermann, Odense Malerlaug

Alle har udfyldt deres plads i malerfaget og var gode og trofaste medlemmer.

For alle, der har kendt dem, er det vemodigt, at de ikke er mere

Vi vil savne dem - og mindes dem og udtale:

"Æret være deres minde"

*

Endnu et år er gået, siden vi sidst havde generalforsamling. Sidste år mødtes vi i Aalborg – den gang hed vores statsminister Lars Løkke Rasmussen. Nu mødes vi i Randers – og vores statsminister hedder Helle Thorning-Schmidt.

Men har vi kun flyttet os den lille time i bil, som det tager at køre de godt 80 kilometer mellem de byer, har de flyttet sig markant længere på Christiansborg som følge af regeringsskiftet.

Blandt mange nye tiltag fra regeringens side er kampen mod sort arbejde – en kamp som vi hilser velkommen.

Det er på tide, der bliver gjort en indsats på området, hvad enten det handler om udenlandske håndværkere, vores egne svende eller for den sags skyld kunder, som i en evig jagt for at få tingene så billigt så muligt kræver, at arbejdet bliver udført "uden regning".

Derfor er et forslag som elektronisk betaling af håndværkerregninger over et vist beløb et af de tiltag, som vi kan bakke op om som et våben i kampen mod det sorte arbejde.

Men man kan jo også gå den helt anden vej ... Hvorfor ikke gøre, som de har gjort i Sverige? Det svenske ROT-fradrag betyder, at du kan trække håndværkerudgifter på op til 100.000 kroner fra på selvangivelsen. ROT-fradraget er en klar overskudforretning for den svenske stat og har genereret mange nye skatte- og momsindtægter – og mere interessant: Stort set afskaffet sort arbejde.

I Danmark har vi indført et fradrag på maksimalt 15.000 kroner – og derfor har vi ikke haft hel den samme effekt, hvad angår sort arbejde. Ikke desto mindre har fradraget haft betydning.

Alene sidste år blev der fratrukket lønudgifter for mere end 2.5 milliard kroner. Så lad os bare sige, at lidt har også ret. Desværre er udsigter for håndværkerfradraget ikke lyse; regeringen har allerede bebudet, at fradraget skal ændres til et grønt fradrag.

Men et grønt fradrag hjælper ikke på byggeriets problemer – eller hjælper desværre ikke på alles problemer. Som fag vil vi ikke få meget ud af et fradrag for energiforbedringer. Isolerende maling har endnu lange udsigter om overhovedet nogen.

Beklageligvis har Dansk Byggeri hilst energifradraget velkommen, så vi står alene tilbage med penslen i hånden. Men jeg kan love jer, at vi vil lægge maksimalt politisk pres på politikerne for at få bevaret et håndværkerfradrag.

Og vi vil samtidig arbejde ihærdig for at åbne politikernes øjne for den svenske model – det svenske ROT-fradrag som giver meget arbejde til håndværkerne og i tilgift mange penge i statskassen.

*

Men man kan selvfølgelig også stille det spørgsmål, om et af vores helt store problemer ikke er den høje, danske skat?

I de sidste par dage har netop skatten været på alle avisernes forsider. Regeringen har fremlagt et forslag til en skattereform, og der bliver forhandlet på kryds og tværs – fra højre mod venstre og tilbage igen.

Men hånden på hjertet: Reform betyder, at man laver noget om, at man ændrer noget, forandrer noget. Men det er jo ikke det, der reelt er tale om.

Man er i gang med at flytte penge fra en lomme til en anden, fra skat på arbejde til skat på bolig og så lige en håndfuld afgiftsstigninger oven i hatten til at pynte på det hele.

Det er uambitiøst for at sige det ligeud.

Og politikerne lukker øjnene for de reelle problemer: Nemlig at den høje skat, hvad enten den er udløst af skat på arbejde, af skat på bolig eller af nye afgifter, resulterer i meget høje lønninger.

Hver gang skatter og afgifter bliver får endnu en nøk opad, vender vores malersvende sig om mod os og siger: Mester, vi skal betale mere, så du skal også betale os mere!

Og i virkeligheden sætter vores høje skat og løn samfundet under pres. Samlet set betyder det, at arbejdspladser flytter ud af landet – og at skattegrundlaget falder.

Men udviklingen betyder også, at udenlandske virksomheder begynder at se en fordel i at komme til Danmark for at arbejde. For ikke nok med at vores lønninger er høje, vi er, lad os nu bare være ærlige, heller ikke effektive nok. Derfor er vi et slaraffenland for alle dem, der har lavere omkostninger og højere produktivitet.

Her tænker jeg ikke nødvendigvis på de østeuropæiske håndværkere. Skræks scenariet er vesteuropæiske virksomheder med styr på tingene, der kan se en fordel i at komme til Danmark.

Vores tiltro til, at de østeuropæiske håndværkere ville forlade landet, når krisen for alvor begyndte at kradse, holdt jo desværre ikke stik. Og hvorfor skulle virksomheder, der mener at kunne slå os på vores egen banehalvdel, anse vores marked for et dødt marked?

Vi har, mener jeg, så ganske afgjort behov for at nytænke vores samfundsmodel i lyset af den internationale konkurrencesituation.

Danmark er ikke en isoleret ø på et stort ocean. Vi er et lille land omgivet af en lang række lande. Vi kan ikke leve af en stor offentlig sektor, vi er nødt til at have virksomheder, der kan generere penge, der kan producere. Det er den virkelighed, vi – regeringen – er nødt til at forholde sig til.

Hvad vi er nødt til at forholde os til er, at der stadigvæk er alt for mange østeuropæiske håndværkere, der ser stort på alle gældende love og regler for slet ikke at tale om skatter og moms.

Som vi hele tiden har sagt: Vi har ikke noget mod konkurrence, men det skal være på ens vilkår. Og vi vil følge regeringens initiativer på området tæt.

*

Forleden så jeg regeringen omtalt som F-A-RV-EL regeringen. Ordleggen bygger naturligvis på forbogstaverne i partinavnene samt regeringens støtteparti, Enhedslisten.

Denne lille morsomhed blev endnu mere aktuel i går, da finansminister Bjarne Corydon så sig nødsaget til at aflyse trepartsdrøftelserne. Dansk Metal ville ikke være med til at skære i antallet af helligdage og fridage. Og dermed var opbakningen fra fagbevægelsens side faldet væk.

Det begyndte eller så godt; samtidig med de røde faner blev luftet i fælledparken 1. maj gik forhandlingerne i det små i gang - og nu er de altså blevet aflyst.

Tilbage står så, hvordan regeringen vil finde frem til de fire milliarder kroner, som drøftelserne var sat i verden for at skaffe.

I den situation, hvor drøftelserne med fagbevægelsen og arbejdsgiverne er faldet til jorden, kan jeg godt frygte for, at regeringen – ikke mindst med støtte fra Enhedslisten – kan finde på at forsøge at finde de manglende kroner hos det danske erhvervsliv, hos os som arbejdsgivere.

Men det er der ganske enkelt ikke basis for. Vores virksomheder kan ikke klare flere byrder og ekstra udgifter i den nuværende økonomiske situation.

Og trepartsforhandlinger eller ej: Vi vil fortsat kæmpe for, at der kommer lempelser, hvad angår de administrative såvel som økonomiske byrder, vi som selvstændige bliver pålagt af staten.

*

En anden af regeringens planer, som jeg også kan nære en vis skepsis overfor, at planerne om at alle kontanthjælpsmodtagere under 30 år skal i gang med en uddannelse. Der er helt sikkert, at uddannelse er vejen frem for de unge, men det helt store problem er, at det i langt overvejende grad bliver de tekniske skoler, der skal trække læsset.

Og den vej vil endnu en gang gøre de tekniske skoler til et sted, hvor man sender alle dem, man ellers ikke ved, hvad man skal gøre ved. Bommen bliver endnu en gang sænket og den laveste fællesnævner bliver normen. Vi har, vil jeg gerne slå fast, ikke behov for unge, der bliver tvunget ind på en eller anden tilfældig uddannelse. Vi har ikke brug for, at unge, der enten mangler evnerne – eller viljen – bliver tvunget i gang med en uddannelse.

Vi har brug for dygtige og kvalificeret unge, der vil noget med deres uddannelse!

*

Desværre er det slet ikke den vej, vi er på vej ud af. Folketingets ombudsmand har nemlig slået fast, at ingen kan – kvalifikationer eller ej – kan afvises på de tekniske skoler.

En ung mand havde besluttet, at han ville i gang med en uddannelse indenfor hjemmesider og internetløsninger. Skolen vurderede, at han ikke havde de faglige kvalifikationer, Ministeriet for Børn og Undervisning det samme, men ombudsmanden noget andet.

Groft sagt svarede ombudsmanden, at ingen er for dum til en erhvervsuddannelse ... De tekniske skoler er forpligtet til at tage imod og beholde enhver elev – uanset om eleven egner sig eller har evnerne til at tage en ungdomsuddannelse.

Igennem flere år har ministeriet, de tekniske skoler og mange af arbejdsmarkedets organisationer arbejdet ihærdigt på at få opbygget en accept af, at det faktisk kræver noget at gennemføre en ungdomsuddannelse; at uddannelsen stiller krav om parathed og kvalifikationer.

Blot for nu at få at vide, at ingen er for dum, at alle skal have muligheden uanset hvad det må have af konsekvenser for skolerne og de øvrige elever.

Alle anstrengelser for at give uddannelserne på erhvervsskolerne prestige, arbejdet med undervisningsdifferentiering, eliteforløb og mulighederne for både at blive Danmarks- og Verdensmester i håndværksfag risikere at blive tabt på gulvet.

Alle unge fortjener en chance. Skolerne kan og skal hjælpe svage elever. Men samfundet og vi har et afgørende behov for at kunne tiltrække dygtige, kvalificeret og ambitiøse unge, der vil noget med deres erhvervsuddannelse: Det bliver desværre sværere og sværere, når skolerne igen bliver stemplet som taberfabrikker.

*

Et helt andet problem bliver så at skaffe praktikpladser til alle disse unge. Allerede i dag er der mangel på praktikpladser, men jeg vil gerne i den forbindelse med syvtommerssøm slå fast, at det ikke skyldes, at virksomhederne opretter færre praktikpladser.

Faktum er, at landets virksomheder i dag opretter stort set det samme antal praktikpladser som under den økonomiske højkonjunktur. Det er altså ikke antallet af praktikpladser, der i al væsentlighed er blevet færre: Det er antallet af praktikpladssøgende!

Og hvorfor så det, kan man spørge... Den væsentligste forklaring er, at mange ufaglærte job er forsvundet som følge af krisen, hvad der har fået flere til at gå i gang med en uddannelse.

Men uden arbejde er det ualmindelig svært at skabe flere praktikpladser. Så en løsning af problemer hænger sammen med ikke mindst staten og kommunernes vilje til at udbyde opgaver, som de små og mellemstore virksomheder har mulighed for at byde ind på og hive hjem. Det er nemlig en kendsgerning, at det er de små og mellemstore virksomheder – virksomheder i vores størrelse – som trækker det helt store læs, hvad angår uddannelsen af de unge.

*

Begeistret unge mennesker, der søger ind på de tekniske skoler af lyst til malerfaget har stor betydning. For vores virksomheder – men også for malerfaget som helhed.

For snart 10 år siden gennemførte vi en imageuddannelse, der desværre viste, at malerfagets så langt fra var et højstatus-fag. For to år siden lavede Forbrugerrådet en lignende undersøgelse; den placerede malerfaget på en 31. plads ud af 49. mulige.

Men er det godt nok? Kan vi være tilfredse med en 31. plads? Eller mener vi, at vores fortjener en højere placering?

Selvfølgelig mener vi, at vi fortjener en højere placering. Vi er ud af et mange 100 år gammelt fag med stolte traditioner, vi faguddannet og dygtige, og ikke mindst er vi professionelle håndværkere, så selvfølgelig skal vi have en bedre placering.

Men deri ligger også en opgave for os selv; for de kollegaer, som sidder med ved på bordet på de tekniske skoler i de lokale uddannelsesudvalg. De skal være helt fremme i skoene og sikre, at

vores uddannelse er attraktiv og spændende. De skal være med til – sammen med skolerne – at gøre de unge sig det bevidst, at maleruddannelsen, ja det er altså en uddannelse, du kan blive verdensmester i.

Derfor er det så vigtigt, at vores uddannelse er noget, de unge søger og stræber efter. Dels sikre det en fortsat tilgang af kvalificeret arbejdskraft, dels styrker det fagets faglige udvikling og kreativitet.

*

Ligesom der var vagtskifte på Christiansborg sidste år, var der også vagtskifte her hos os i Danske Malermestre. For præcis et år siden valgte I mig som ny formand, og jeg vil lige i den forbindelse skynde mig at sige, at jeg altså ikke er på valg i år ...

Da jeg blev valg, præsenterede jeg jer for en række teser, som for mig at se var vigtige – for Danske Malermestre, for medlemmerne og for faget, naturligvis.

Nogle af disse spørgsmål har jeg allerede besvaret her, mens andre er ikke sådan lige at give svar på?

Er vores kvalitet bare tiptop, spurgte jeg i Aalborg? Det kan jeg ikke give et entydigt svar på. Det er et langt sejt træk, men det er ingen tvivl om, at kvaliteten er et område, vi hele tiden skal have fokus på. På samme måde med spørgsmålet om, hvorvidt vi var forbrugernes drøm: Igen det er en lang proces. Og det er også et område, vi konstant skal være opmærksomme på.

Men en ting er sikkert, at hvis vi skal være i forbrugernes bevidsthed, så skal vi kunne tilbyde noget, de ikke kan få andre steder.

Vi skal tilbyde kvalitetsarbejde, rådgivning, kundepleje – kort sagt, vi skal være de bedste, og vi skal fortsat arbejde på at blive det!

Et tredje spørgsmål lød: Giver vi konkurrenterne baghjul? Har vi den nødvendige konkurrencekraft, der skal til for at bibeholde markedet for bygningsmøllearbejde i Danmark?

Dertil er der kun at sige, at meget er helt op til os selv. Det er os selv, der driver vores virksomheder. Og selvom vi sommetider gerne vil lægge skylden for eventuelle fejl over på andre, så er det i bund og grund os selv, der bærer hovedansvaret.

Ledelsesretten – den er vores. Men jeg går rundt med en følelse af, at mange af os på nogle planer er lidt konfliktsky. Det er, som om vi ikke

altid tør gå "all in", hvad ledelsesretten angår. Men det er vigtigt hele tiden at turde stå ved, at man er mester. Og fortælle svendene, hvordan man gerne vil have, at tingene foregår i virksomheden. Prøv at læs jeres ansættelseskontrakter igennem og se, om der står, hvad der skal stå. Og ellers se at få det skrevet ind!

Økonomisk må jeg også minde om, at vi med den seneste overenskomst har fået en stærkt forenklet prisliste. Med den i hånden er det virkelig muligt at få arbejdet udført efter akkord. Alt andet lige vil det give langt bedre produktivitet og indtjening i virksomheden.

Inden jeg nu afslutter min beretning vil jeg gerne takke Danske Malermestre bestyrelse for et godt år. Det har været et spændende år – for mig i hvert fald – jeg håber ikke, det har været alt for "spændende" for den øvrige bestyrelse med mig ved rotpinden.

Jeg vil også gerne benytte lejligheden til at takke mine to næstformænd samt ikke mindst Danske Malermestres sekretariat og direktør Ole Draborg for et godt år. Med jer – dygtige og kompetente – er det ingen sag at være formand... I gør det i hvert fald væsentlig nemmere.

Også en stor tak til vores samarbejdspartnere i Håndværksrådet, Dansk Arbejdsgiverforening, Malerfagets Faglige Fællesudvalg, Malerforbundet i Danmark og Arbejdsmiljøhuset. Tak for bolde – høje såvel som lave, saksespark og indersider; jeg forsøger at holde dem i luften – alle sammen!

Med disse ord vil jeg overlade beretningen, den skriftelig og den mundtlige til generalforsamlingens godkendelse.

Per Vangekjær